

PAULA PANFIL

Evadarea din labirint

E I K O N

București, 2021

Poet visând

*Motto : „Ar trebui un cântec încăpător, precum
Fosnirea mătăsoasă a mărilor cu sare. . . ”
(I. Barbu)*

Așa visa poetul o fantă de salvare
a sufletului nostru rănit și muritor,
atins de raza sfântă a vieții trecătoare,
când magica lumină nu l-a mai vrut impur.

Un ocean de cântec, în veșnică mișcare,
un infinit de unde sălbatic și sonor,
croit de nostalgia luminii surghiunite,
captive, împietrite, cristalizate-n dor.

Nesimțitor la jindul de-a fi dezmarginire,
în muzică eternă de foc și de azur,
doar armonii și ghiersuri ar pune punți solare,
spre bolta ce se-nclină pământului răzor.

Un infinit de raze și unde diafane,
din care să se-adape avid și omul dur,
când simte cum în suflet și-nfige rădăcina
sâmburele de moarte primit ca dar, spre zbor.

Omidă târătoare, păroasă și vorace,
menită să devore razele împietrite,
tânjind spre răstignirea de fluture, sub nor,
spre orizonturi vaste și lumi diamantine
în care să-și găsească Părintele de raze,
ce îl așteaptă-n gura râvnitului izvor
de veșnică lumină, iubire și iertare.

. . . Așa visa poetul, croind cu mintea trează
sublime bolți de cântec, abside și altare,
când somnul nu-i da pacea râvnitei, dulci uitări,
când doru-i plânge singur, în magică vibrație,
spre falduri mătăsoase de cântec foșnitor,
precum adâncul mării tainic, încăpător,
în veșnică Thalassa unduitor, obscur.
Dar cântecul e țipăt, e retezat și gol
și buzele-l îngână, psalmodiind mecanic,
de parcă altă gură ar plânge cu suspine
repetă că e singur, rănit și muritor.

A înțeles poetul. . . și perla de sub geană
a-nfășurat-o-n vise, în funigiei și scrum
că el e numai orga, în veșnică vibrație,
prin care geme-un suflet croit nemuritor.

Când vântul, valul, raza îngemănate-n cor
repetă că e singur, rănit și muritor.
presimte că pământul nu-i patria de-origini,
matricea-i e stelară și sufletul inel,
din cea mai pură rază trimisă, să îndure
țărâna și durerea încătușate-n el.

Așa visa poetul, când somnul, dulce balsam,
nu vrea să muște nada timpului trecător,
că el e numai orga în veșnică vibrație
a timpului ce-și scrie povestea spre izvor.

Hieroglifă

Nicicând mai adânc adorată
ca în această noapte străluminată.

Tu, poezie, între polii tăcerii îndelung răsfățată,
abis răsturnat într-o mare de cântec,
când scapără amnarul, visul coboară la strunele
ce râd, ce plâng, nebunele.

Ți-e mire cuvântul, desculță mireasă,
cu dinții îți sfășii zăpezile, zidindu-te pe dinăuntru.

Doar curcubeul aruncat înspre cer,
te-oprește să sudui amurgul,
să nu mângălești cu otrava ascunsă-n privire
chip de femeie bolnavă.

Dar toanele-ți trec, domnișoară.
Te cutremuri să vezi cum o mare de păsări
rostogolesc înspre tine munți de imaculate ninsori.

Iartă-mă, pasăre, îți spun fermecată,
că te-am ținut între rânduri captivă.
Ești, poate, o hieroglifă a unui poem universal
din care eu, buimacă făptură,
nu mai aud, decât printre vise
un slab fâlfâit de aripe.

Într-un târziu

Poetul se naște vibrând,
cu gura croiește-n poeme
măsura cântării și-a vremii.

O, cum au râs, când te-ai vestit
și cum au plâns, când ai murit,
descoperind că ai fost viu,
într-un târziu, într-un târziu.

Ei nu știu ce ți-e dat să porți,
țintind sub steaua dorului,
prin viforul cuvântului.

Când rostul ți l-ai împlinit,
adormi, cu-n ochi de raze plin,
în umbra unui blând suspin,
nepământește dănțuind,
cu păsările pribegind,
prin lumile ce-ai dăltuit.

Vezi urna-n piept cum îmi tot crește,
talazurile-nghit nisipul,
uitării dăruindu-ți chipul.

Ce a rămas de la-nceput,
l-o șterge vântul cu-n sărut.